

1

Die helikopters, altijd maar weer die kuthelikopters. Je hoeft maar één stap buiten te zetten, of daar hingen ze weer. Het chop-chop-chop van de rotors, het hoge gieren van de turbines, hij raakte er nooit aan gewend. Hoewel ze tegenwoordig niet meer zo heel laag vlogen – dankzij de digitale beeldstabilisatie konden ze nu op vierhonderd meter hoogte een haarscherpe close-up van hem maken – was hun permanente aanwezigheid bijna tastbaar. Laatst had hij nog eens nagevraagd hoeveel hij nou deed, tegenwoordig. Twintig mille voor een snapshot en het dubbele als er ook nog een vrouw op stond. Het driedubbele als het een bekende vrouw was. Maar hij had ook begrepen dat hij vroeger voor meer werd verhandeld. Ironisch, hoe hoger ze vlogen, des te lager z'n marktwaarde. Hij vond het best, ze konden hem krijgen. Maar niet nu.

Hij slenterde wat rond door de woonkamer van het immense complex dat hij zijn thuis noemde. Plofte op de bank. Stond weer op. Sleefte zich naar de computer. Er waren zeker tien mensen aanwezig in het gebouw, en minstens zoveel in de omgeving, maar met wie moest hij praten? De kok in de keuken sprak nauwelijks een woord Engels, het groepje huis-

houdsters zat waarschijnlijk op hun kamer naar een of andere Spaanse soap te kijken waar hij geen reet van verstond, de mannen van de bewaking liepen gewoon hun rondjes over het uitgestrekte terrein, dus daar viel ook weinig lol aan te beleven. Z'n nieuwe Personal Assistant, altijd binnen vijf minuten op afroep beschikbaar, zat waarschijnlijk fanmail weg te werken en twitterberichten te beantwoorden.

Hij besloot maar weer in te loggen op Facebook, de enige plek waar niemand wist wie hij was. Waar hij zich niet anders voor hoefde te doen, zolang hij zijn echte naam maar niet bekendmaakte. Op zijn gewone account, dat keurig door zijn publicist werd bijgehouden, had hij nu bijna een miljoen vrienden. Hier, in zijn eigen anonieme speeltuintje, had hij er minder dan twintig. Hier, waar hij met pas gescheiden vrouwen uit Milwaukee kon chatten over... Tja, waarover eigenlijk niet? Maar Margaret from Ohio, zijn vaste chatvriendin, was niet online. De laatste weken hadden ze elkaar steeds vaker opgezocht. Hij had vooral naar haar verhalen geluisterd zodat hij in ieder geval het gevoel kreeg, al was het maar een beetje, hoe het er aan de andere kant aan toeging. En zij stelde ook de goede vragen, waarop hij, geheel tegen zijn natuur in, een eerlijk antwoord gaf. Hoe hij zich werkelijk voelde. Wat hem raakte. Natuurlijk zonder zijn echte identiteit prijs te geven. Stel je voor dat deze zwaarlijvige, middle class vrouw zou weten dat hij James 'Jimmy' Hauser, de beroemde entertainer slash zanger slash filmster was? Goed voor miljoenen verkochte albums en downloads, drie blockbusterfilms, uitverkochte stadions, een *household name across all continents*, een van de bekendste merken uit de entertainmentindustrie?

Binnenkort verscheen de nieuwe Forbes Celebrity Top 100,

en hij wist al dat hij hoger zou staan dan vorig jaar. ‘Waar-
schijnlijk top 10, misschien net geen top 5,’ had Carl Isaacs,
z’n manager en toeverlaat, hem laten weten. Jimmy had toen
heel opgetogen gereageerd, maar eigenlijk maakte het hem
niets uit. Veertig miljoen of vijftwintig miljoen, wat deed
het er nog toe? Zoals hij daar zat, in zijn onderbroek met z’n
zonnebril op, voor het spiegelende scherm van de gloednieu-
we iMac, raakte niets of niemand hem.

Maar goed, Margaret was dus niet online. Wat moest hij nu
doen?

Jimmy had niet eens door dat hij al drie rondjes door de ka-
mer had geslenterd voordat hij halt hield bij de meterslange
glazen schuifpui. Hij staarde naar buiten. De heldere Cali-
fornische zon weerkaatste in het niervormige zwembad waar
hij in geen maanden in gezwommen had.

‘Wat kan ik doen?’ Hij stelde zich de vraag voor de zoveel-
ste keer, ditmaal hardop. ‘Zal ik in de tuin puppies met een
cricketbat doodmeppen?’ (dat kon niet meer ongezien). ‘Zal
ik een marsreep uit de kut van een doorgesnoven veertienja-
rige groupie peuzelen?’ (vroeger kwamen ze niet eens op het
idee om hun verhaal aan het eerste het beste tabloid te ver-
kopen). Zou hij zich in de gigantische slaapkamer aftrekken
op de HD homevideo van Angelina en Brad met die enorme
neger? Jammer, zijn lul was inmiddels zo gevoelloos van het
overmatig geruk en dito cokegebruik dat klaarkomen er al
weken niet meer van was gekomen.

Als hij zou willen zat hij in een paar uur op Saint Barth. Of in
Parijs, of desnoods op Ibiza. Als hij zou willen dan begon hij

aan een nieuw nummer. Of maakte hij een olieverfschilderij in de stijl van De Kooning. Hij zou ook Keanu kunnen bellen om samen wat te kloten. Hij had gehoord dat Deppie ook in de buurt was, dus wie weet konden ze met z'n drieën... Hij verwierp het idee zo snel als het was opgekomen. Te veel onrust, te veel gedoe, en vooral te veel paps. Altijd en overal: de paparazzi. Zodra hij de poort uit reed zouden ze hem volgen, overal en altijd. Elke stap die hij deed legden ze vast, de hyena's. Met z'n allen achter hem aan, in een wilde, door geld en gossip voortgestuwde colonne voertuigen, *hi-speed chasing* over de I-80, niets ontziend, iedereen van de snelweg duwend om toch maar vooral dat ene, coverwaardige plaatje te kunnen schieten. En als dat niet zou lukken, dan maar 'n foto van Jimmy die uitstapt bij de In-N-Out Burger op Gayley om een number three combo te bestellen.

Hij kon van alles, maar wilde niets en wat hij zou willen, dat kon niet. En daar werd hij gek van, want dan was er ook nog het moeten. De verplichting. De Ten City Tour die zou volgen op het verschijnen van zijn nieuwe album. Het album waar hij nog niets aan had gedaan, behalve alle dwingende suggesties verwerpen die hem door anderen werden aange-reikt. Want artistieke vrijheid, daar ging het hem om, en dat was hem beloofd en zwaar bevochten door zijn manager die de onderhandelingen voor de vijfjarige verbintenis met de labelbazen had gevoerd.

Telefoon. Speak of the devil.

'Hi Carl. Dacht net aan je.'

'Jimmy, ik denk dat ik binnenkort iets voor je heb. Iets speciaals. Meer zeg ik niet.'

‘Blond, twaalf jaar, met groene ogen en drie tieten? Net melktandjes gewisseld. Is dat het?’

‘Nope. Niets van dat al. Het is speciaal, en meer zeg ik niet. Behalve dat het goed voor je is.’

‘En wat goed voor mij is, is goed voor jou, nietwaar, Carl?’

‘Zo is het. Overmorgen gebeurt het. De chauffeur pikt je op om halftwaalf, Jimmy, zorg dat je dan klaarstaat. We gaan met iemand lunchen die ik niet wil teleurstellen. En jij ook niet. Echt, deze wil je niet teleurstellen.’

‘Oké. Ik zal klaarstaan. Enne, Carl?’

‘Ja, jongen?’

‘Kun jij iemand nog even door dat Wikipedia-artikel laten gaan? Een of andere trol heeft er weer aan zitten kloten. Ze zeggen nu dat mijn moeder Oostenrijks was, maar ze kwam uit Duitsland. Een of andere trol vindt het nodig om dat elke keer aan te passen.’

‘Ik zal het doen, jongen, we gaan ermee aan de slag.’

‘O, en Carl?’

‘Ja?’

‘Laat die limo maar zitten. Ik rijd liever zelf.’

‘Prima, jongen, prima. Doe jij maar zoals jij het wil. Ik geef je bestemming wel door aan je PA.’

2

Zoals bijna alles in LA was ook de het-is-hier-altijd-mooi-weerbelofte een mythe: het regende er pijpenstelen. De limochauffeur, vanzelfsprekend een Latino, wachtte hem buiten op met het naambordje. Ditmaal hadden ze zijn naam goed gespeld: Mr. Dirk Vader. Eigenlijk was zijn voornaam Diederik, maar die Amerikanen moesten elke keer lachen als hij zich voorstelde. ‘Dee-Dee-Rick? Wow, that’s an interesting name!’ Het had een jaar of drie geduurd voordat hij door kreeg wat ze daarmee bedoelden. Het was hun manier om te laten blijken dat ze iets volslagen belachelijk vonden. Dutch drugspolicy? Interesting. Gratis ziektekostenverzekering? Interesting. Legal prostitution? Very, very interesting.

De natte highway, de aanhoudende motregen en de slaphangende bladeren van de palmbomen gaven de stad een treurig aanzicht. Zo, in dit schraalgrijze licht, zag Hollywood eruit als elke andere verlopen metropool. Vlak, plat, ontdaan van alle glamour, Dirk vond het prima. Onder deze omstandigheden was hij zelf juist op z’n best. Ze hadden hem in het Chateau Marmont willen stoppen, maar dat vond hij een brug te ver. Hij had moeten aandringen op een normalere, bescheidener plek. Het werd de Sunset Tower, om toch maar

vooral niet te ver te zijn van de plaats waar het zich allemaal zou afspelen. Hij was er klaar voor. Op de slaapkamer van z'n suite opende hij zijn reistas, de enige bagage die hij bij zich had. Het ritueel kon beginnen. Voorzichtig haalde hij het fotolijstje uit de fluwelen doek. Anders dan je zou verwachten zette hij het ding niet op het nachtkastje naast het kingsize bed, maar op het dressoir ertegenover. Hij knielde voor het lijstje, z'n hoofd naar beneden, alsof hij... Alsof de drie personen op de foto terug zouden kijken, en konden zien hoe hij boete deed, schuld beleed. Iedereen beweerde dat hij er niets aan had kunnen doen, maar voor Dirks gevoel was dat niet zo. Natuurlijk had hij er alles aan kunnen doen. Maar nu niet meer. Zo zat hij daar, geknield, minutenlang, bewegingloos, deemoedig, voordat hij langzaam overeind kwam, en naar de badkamer liep. Hij vermeed in de spiegel te kijken. Z'n biologische klok vertelde hem genoeg. Hij wist hoe hij er, in weerwil van de firstclassvlucht, uitzag. 'Wees blij dat je Indo bent,' zei zijn moeder vroeger regelmatig. 'Die zien er altijd goed uit, al zijn ze nog zo moe.' Geconcentreerd ritste hij z'n toiletas open en haalde er het kleine flesje desinfecteermiddel uit. Hij sproeide wat van het kleurloze spul op een van de dikke katoenen gastendoekjes, en liep terug de suite in. Tegen elke prijs probeerde hij direct contact tussen zijn huid en de afstandsbediening te voorkomen, door eerst omzichtig het apparaat met het doekje vast te pakken. Voorzichtig boende hij de knopjes, een voor een, de zijkant, de onderkant, de bovenkant waar het infrarood oog zat, en pas toen durfde hij het plastic aan te raken. Alleen al het idee... Het was altijd een sluitpost, dat wist hij. Stofzuigen, het bad schoonmaken, een chocolaatje op het schone beddengoed, daar wisten ze wel

raad mee in hotels. Maar die afstandbedieningen, dat was een ander verhaal. Die zagen ze over het hoofd, terwijl hij zeker wist dat iedere man, iedere kerel die in z'n eentje in zo'n kamer verbleef, naar bepaalde pay-tv-kanalen keek. En dan na gedane zaken, met dezelfde hand de remote zou pakken om het toestel uit te zetten of verder te zappen. Hij had dat zelf vroeger ook gedaan. Vroeger, toen hij nog, toen alles nog goed was, toen alles nog functioneerde.

3

Natuurlijk was Jimmy de afspraak gewoon vergeten, maar dat deed er niet toe. Er was altijd een helper, een agendabewaker, een assistent-PA die hem eraan zou herinneren. Hij had geen reet zin in de afspraak die Carl had gemaakt, en heel eerlijk gezegd wist hij niet eens wie hij ging ontmoeten, laat staan met welk doel. Maar als Carl, die rare uitgenasjte rotjood, zei dat het goed voor hem was, dan deed Jimmy het. Meestal in ieder geval. Al zeventien jaar.

Het voordeel van het slechte weer was dat de paps minder mooie plaatjes konden schieten zodra hij de Tesla met grote vaart door de poort van de oprijlaan de weg op manoeuvreerde. Het licht was beroerd. Meestal wisten ze precies wanneer hij vertrok. Een tijdlang had iemand van de huishouding grof geld verdiend door ze te tippen waar hij heen ging, en hoe laat hij vertrok. Sinds het ontslag van de major domus was het een stuk beter gesteld met z'n privacy. Afgezien van het handjevol verregende, maar nog steeds keihard gillende pubermeisjes zag hij alleen de rare Chinees die hem dag en nacht stalkte in een opgevoerde Hummer staan, die prompt de achtervolging inzette. Jimmy gaf nog eens een dot gas, hoewel je daar in zo'n elektrische kar eigenlijk niet van mocht

spreken. De PA had zijn bestemming van tevoren in het navigatieapparaat geprogrammeerd, dus hij hoefde zich uitsluitend te concentreren op het verkeer. Hij keek in de achteruitkijkspiegel en zag dat de Chinees gezelschap had gekregen van twee collega's. De eerste NewsChopper draaide ook al rondjes boven hen, en ongetwijfeld zou er ter hoogte van Beverly Hills nog eentje bij komen. Toen Jimmy voor het eerste rode stoplicht gas terugnam, schoof de Hummer direct naast hem. Zodra hij stilstond zag hij hoe de Chinees uitstapte, z'n Nikon vlak bij zijn zijraampje op hem richtte en begon te schieten. Klakklakklakklak... Stsjik Stsjik Stsjik Stsjik Stsjik Stsjik... Great balls of fire! Hij zag helemaal niets meer, één grote wazige, gele vlek, dat was het. Op de tast zocht Jimmy het knopje van de raambediening.

'Fuck! Wat doe je nu? Ik ben zo goed als blind, vuile spleetog!' gilte hij.

'Sorry Jimmy! Het licht vandaag, niet goed. Ik moet wel flitsen!' antwoordde de Chinees in z'n gebrekkige brabbelen. 'Alles oké verder, Jimmy? Waarheen ga jij vandaag? Leuke date, Jimmy?' probeerde hij nog. Achter hun auto's begonnen anderen te toeteren. Het stoplicht was alweer oranje. Jimmy kneep zijn ogen samen, gaf gas en spoot er zo snel mogelijk vandoor, hoewel hij door de flitsen nog steeds niet meer zag dan een witte waas. Het duurde nog ruim tien minuten voordat hij weer een beetje normaal kon zien, juist op het moment dat de splitsing van West Sunset en Marmont voor hem opdoemde. Zonder zich iets van de achtervolgers aan te trekken scheurde hij het kruispunt over en draaide het smalle oprijlaantje van het Chateau Marmont in. Jimmy stapte uit bij de entree en negeerde de 'Hi Sir, how

are you today?’-begroeting van de valetparkeerder.

‘Je hebt toch wel vaker zo’n ding gereden, mag ik hopen?’
snauwde hij de in zwart Hilfiger gestoken jongen toe.

De jongen knikte. ‘Natuurlijk, Sir. Ik ken de Tesla.’

‘Mooi zo. Ik wil namelijk geen gekut met die wagen,’ zei Jimmy, en hij slenterde de trap op, het hotel binnen.

Het was altijd weer afwachten wie je tegenkwam in de lobby van het Marmont. Of beter: je moest zó lopen dat men je zag, precies snel genoeg om opgemerkt te worden, maar ook weer niet zo sloom dat het duidelijk was dat je graag herkend wilde worden. Jimmy beheerste de kunst als geen ander. Hij had het Bobby de Niro een keertje zien doen, en had het daarna thuis geoefend. Het ging om de houding van je hoofd, iets schuin weggedraaid, en dan die halfferme, halfslome tred door de lobby. De linkerhand bij voorkeur losjes in de broekzak, de rechter klaar om heel langzaam met een uitgestrekte wijsvinger omhoog te steken. En dan, zodra je opgemerkt werd, even je shades afzetten, of over het randje kijken, en dan die split second wachten. Wachten tot de ander eerst knikte, en pas dan, dán teruggroeten. Met die wijsvinger. Zo ging dat in Tinseltown, en Jimmy was de meester in het opwachting maken, zoals hij eigenlijk een meester werd in al het coole dat hij waarnam, en zich vervolgens eigen maakte. Een kruising tussen een papegaai en een kameleon, tot in de perfectie.

Je kon veel over Carl Isaacs zeggen, maar niet dat hij ooit te laat was. Ook nu wachtte de manager hem met wijde armen op.

‘Jim-bo! Jimmy-boy!’

‘Carl...’

‘Alles goed gegaan onderweg?’

‘Ja... prima. Paar paps, niet de ergste. Alleen die ene klootzak, die Chinees begon me in mijn plaat te flitsen, Carl. Ik zeg je: die gast moet dood.’

‘We’ll take care of it, Jim. Rustig maar. Loop je mee? We hebben een hillside bungalow verderop. Ben je niet nieuwsgierig? Het wordt echt mooi man, zo meteen.’

‘Wat wordt mooi, Carl?’

‘Alles! Alles wordt mooi. Een echt buitenkansje, jongen.’

‘Laat maar zien. Ik wil alles meemaken.’

‘Je gaat alles meemaken, Jim-boy. Echt. Alles!’

Dirk Vader, zoals altijd onberispelijk in het zwart gekleed, haalde een paar keer diep adem en bekeek hoe de deur van de bungalow openging. Hij zat nu al een tijd in dit vak, maar toch was hij er elke keer door verrast: ook Jimmy Hauser was in werkelijkheid een stuk kleiner dan hij had verwacht. Zoals hij de woonkamer van de bungalow binnenwandelde leek hij eerder een soort doorgesloten dwerg dan een ster van wereldformaat. Ook z’n handdruk was niet bepaald het toonbeeld van kracht, eerder een slap flodderig zweetklauwtje. Vader moest zich inhouden om z’n eigen hand niet direct aan zijn broek af te vegen. Het liefst was hij direct naar het toilet gegaan om z’n handpalm te ontsmetten. Hij nam de superster nog eens goed op. (Een morsige trainingsbroek, een zijden overhemd waaraan twee knoopjes ontbraken. Een stel gouden halskettingen, niet van die dikke rappershit, maar juist fijntjes, bijna vrouwelijk. Een Ray Ban

Aviator, maar dan wel vintage. En een paar Maui-slippers met daarin de best verzekerde voeten ter wereld.) Het zou geen probleem moeten zijn, zo hield hij zichzelf voor. Het kan makkelijk lukken met deze jongen, zo herhaalde hij. Hij wist dat het er nu op aankwam. Dat hij zo meteen moest vlammen. Het was showtime voor Dirk Vader, en het publiek was kritisch, ongeïnteresseerd en waarschijnlijk nog half onder invloed van slechte dope, weggespoeld met dure champagne.

‘Hi.’

‘Hi, ik ben Dirk. Dirk Vader, leuk je te ontmoeten.’

‘Likewise.’

De ster plofte neer op een van de banken in de kamer en haalde een iPhone uit zijn broekzak. Hij bewoog zijn vingers sloom over het schermje, meer uit gewoonte dan dat hij werkelijk iets nuttigs aan het doen was.

‘Carl hier vertelde me dat je bezig bent met nieuw materiaal.’

‘Ach...’

‘Laat me eerst eens vertellen wat ik van je weet. Oké?’

‘Sure.’ Hauser keek hem niet eens aan, maar draaide zijn hoofd naar buiten, in de richting van het zwembad.

‘Je moeder was Duits. Je vader ontmoette haar in 1972 in Hannover, waar hij gestationeerd was als onderofficier bij het Britse Rijnleger. Jij werd een jaar later geboren in het hospitaal van de kazerne. Jullie verhuisden veel, en jouw manier om je aan die telkens wisselende omgeving aan te passen was muziek. Je speelde aanvankelijk trompet, maar switchte naar zang toen bleek dat je een fantastisch bereik en een bijna perfecte timing had. Toen je vader definitief werd overgeplaatst

naar Engeland, deed je auditie voor Blokes. Je werd aangenomen. Door Carl hier, die je na Blokes onder zijn hoede nam en samen met je je verdere carrière uitstippelde tot waar je nu gekomen bent. Je bent vierendertig, behoort tot de topverdieners in de entertainmentbusiness. Je hebt geen vaste relatie, en ook geen vaste woonplaats. Je staat officieel ingeschreven als inwoner van Monaco, waar je een appartement hebt, maar daar heb je nog nooit een nacht in doorgebracht.'

'Dat staat inderdaad allemaal op Wikipedia,' zei Jimmy verveeld. Wat moest hij met deze eikel? Waarom had Carl hem hierheen gehaald?

'Ja... wat er alleen niet op Wikipedia te lezen valt is dat je het momenteel moeilijk hebt. Dat je last hebt van depressies. Dat je geen goede nummers meer schrijft. Dat je inspiratie pats boem, foetsie is, zomaar het raam uit gevlogen. Dat je gek wordt van alle aandacht, en dat de druk om iets goeds te presteren, om je meesterwerk te evenaren, zo hoog is, dat er helemaal niets meer uit je handen komt. En ook niet meer in je slaapkamer.'

Er viel een stilte in de kamer. Een stilte die Vader goed uitkwam en die hij heel bewust in stand hield.

'Fuck you,' zei Jimmy lijsig en hij probeerde op te staan uit de lage bank.

'Blijf zitten. Je mag zo weg. Maar eerst luister je nog naar wat deze man te zeggen heeft,' zei Carl.

'Carl, please... hoeveel psychiaters heb je nu al op me af gestuurd? Hoeveel Carl? Is dit nummer veertien? Of zeventien? En moet ik nu weer alles vertellen over...'

'Jimmy! Dirk is geen psychiater. Ga weer zitten! Luister, Jimmy!'

‘O my God Carl, wat nu weer? Een healer, een lichaams-taalcoach, een zenboeddhistische meester die me van de coke afhelpt? Hij ziet er zo uit, Carl, een soort Tibetaanse halfbloed. No offense, eh... Dirk, maar ik zie je zo voor me, in een klooster in Lhasa.’

‘Jimmy, hou je mond!’

‘Nee, Carl, jij shut the fuck up. Ik heb genoeg van deze onzin. Echt!’

De aderen op het kale hoofd van de manager zwollen op.

‘Jim! JIMMY!’

‘Jimmy... je mag zo weg,’ kwam Vader ineens tussenbeide. Hij sprak heel rustig. ‘En ik zal het je uitleggen als je me de kans geeft. Er is niemand die je tot iets dwingt. Integendeel. Dat zal je zo meteen nog veel duidelijker worden. Maar geef me even vijf minuten. Ik zeg het niet zomaar, en al helemaal niet gemakkelijk, maar het kan je leven veranderen. Ten goede.’

Jimmy keek naar Carl. Carl knikte bemoedigend.

‘Oké. Tijd gaat nu in.’ Langzaam zakte de megaster terug in de kussens van de bank. Wat dacht die droplul nou? Geen inspiratie? Jimmy had ineens enorme trek in een Stoli, maar besloot zijn best te doen. Hij luisterde.

‘Ik vertegenwoordig een organisatie,’ begon Vader, ‘die je misschien het beste kunt vergelijken met een reisbureau. Maar waar normale reisbureaus investeren in je toekomstige herinneringen doen wij het anders. Wij investeren in je toekomst zelf. Jouw toekomst als artiest, en je toekomst als mens. Wij snappen de uitzonderlijke druk waaronder jij als artiest verkeert. We weten hoe onmogelijk het is om dag in

dag uit, elk uur van de dag, in de schijnwerpers te staan en weten hoe moeilijk het is om onder die omstandigheden te presteren, om de creatieve persoon te zijn die je ooit, aan het begin van je carrière, was. Wij weten dat het zoeken naar die oude ik, die getalenteerde jongen die bruist van de ideeën, die bron van invallen, die drang om iets te scheppen... Dat als die bron droogvalt, dat er vanaf dat moment iets wezenlijks in je leven ontbreekt. Dat een leven onder een vergrootglas, een leven dat op de voet wordt gevolgd door de media, geen echt leven is. Geen bron van inspiratie. Ondanks alle geld, alle luxe, alle afleiding. Maar wij weten hoe je die bron opnieuw kunt aanboren. We hebben dat eerder gedaan. Met succes, veel succes. Wij geven mensen, creatieve mensen, mensen zoals jij, hun leven terug.'

Jimmy deed zijn best om een gaap op te wekken, deze drop-lul met z'n salespitch...

'Vertel me, Jimmy, wees eerlijk... wat zou jij ervoor over hebben om te leven zonder de druk van buitenaf? Zonder paparazzi, zonder stalkers, zonder pressure? Een leven waarin je gewoon jezelf kunt zijn, onopgemerkt, net zoals ieder ander? Een leven waar je niet Jimmy Hauser, publiek bezit, bent maar James Hauser, mens? Nou, Jimmy, wat zou dat je waard zijn?'

Vader wist het antwoord. Hij had vaak genoeg gezien hoe het verder ging zodra hij de vraag stelde. Maar deze Jimmy Hauser liet zich niet direct uit de tent lokken. En toch had Vader het al gezien. Die kleine twitch in de ogen van de superster, die minuscule, maar toch niet te missen trek in zijn mondhoek. Hij had hem. En daar, misschien na zo'n acht

seconden, kwam het antwoord waar hij op rekende over de lippen van Jimmy Hauser. Halfschor zei hij het.

‘Alles.’

‘Kijk...’ zei Vader, en hij klapte de Macbook die voor hem lag open. ‘Wat je nu gaat zien is tamelijk exclusief. Wereldwijd zijn er minder dan tien mensen die deze video kennen. En dat willen we, ongeacht de verdere uitkomst, graag zo houden. Mocht je besluiten er toch met anderen over te praten, dan is dat jouw keuze. Ik denk alleen dat niemand je zal geloven. En dat is meteen de beste garantie die wij kunnen geven, Jimmy, dat wat wij doen goed is. En dat wij de enigen zijn die dit kunnen beloven én waarmaken.’

Even werd het laptopscherm donker en was alleen de titel ‘SUMMER 2009’ zichtbaar. Daarna werd het beeld langzaam lichter en vloeide over naar een straatbeeld. In tegenstelling tot wat Jimmy verwachtte, begon de video zonder enige voor aankondiging of inleidende muziek. Het eerste shot leek zelfs te zijn gemaakt met een iPhone of anders een heel goedkope camera, want het beeld schokte nogal. Pas na een paar seconden kon Jimmy iets uit het beeld opmaken. Hij zag een plein. Een paar boompjes, vol in blad. De cameraman pande langzaam van rechts naar links. Terrasstoelen, voor de helft bezet. Mensen in zomerkleding, maar geen Amerikanen, dat kon je zo zien. Waarschijnlijk Europa. In het midden van het plein speelden blanke kinderen met water dat omhoog spoot uit een fontein. Er speelde een zwarte man op een saxofoon. De camera zwenkte naar links, langs winkeltjes met souvenirs, een newsstand en een koffiebar. Geen Starbucks, dus het moest wel Europa zijn. Scandinavië? Zweden, gokte hij.